

shariatkhoda.org

ضمیمه ۵a: سبت و روز رفتن به کلیسا، دو چیز متفاوت

این صفحه بخشی از مجموعهٔ مربوط به فرمان چهارم، یعنی سبت است:

۱. ضمیمه ۵a: سبت و روز رفتن به کلیسا، دو چیز متفاوت (صفحهٔ کنونی).
۲. ضمیمه ۵b: چگونه سبت را در دوران معاصر رعایت کنیم
۳. ضمیمه ۵c: به‌کارگیری اصول سبت در زندگی روزمره
۴. ضمیمه ۵d: خوراک در روز سبت — راهنمای عملی
۵. ضمیمه ۵e: حمل‌ونقل در روز سبت
۶. ضمیمه ۵f: فناوری و سرگرمی در روز سبت
۷. ضمیمه ۵g: کار و سبت — رویارویی با چالش‌های دنیای واقعی

روز رفتن به کلیسا کدام است؟

هیچ فرمانی دربارهٔ روز مشخصی برای عبادت وجود ندارد

بیایید این مطالعه را با پرداختن مستقیم به اصل موضوع آغاز کنیم: هیچ فرمانی از سوی خدا وجود ندارد که مشخص کند یک مسیحی باید در چه روزی به کلیسا برود، اما فرمانی وجود دارد که تعیین می‌کند در چه روزی باید استراحت کند.

این مسیحی ممکن است پنتیکاستی، باپتیست، کاتولیک، پرزبیتری یا از هر فرقهٔ دیگری باشد و یکشنبه‌ها یا هر روز دیگری در جلسات عبادت و مطالعهٔ کتاب‌مقدس شرکت کند، اما این امر او را از وظیفهٔ استراحت در روزی که خدا مقرر کرده است، یعنی روز هفتم، معاف نمی‌کند.

عبادت می‌تواند در هر روزی انجام شود

خدا هرگز تعیین نکرده است که فرزندانش در اینجا، بر زمین، باید در چه روزی او را عبادت کنند: نه شنبه، نه یکشنبه، نه دوشنبه، سه‌شنبه و غیره.

هر روزی که یک مسیحی بخواهد با دعاها، ستایش‌ها و مطالعات خود خدا را عبادت کند، می‌تواند چنین کند؛ چه به‌تنهایی، چه با خانواده و چه در یک گروه. روزی که او با برادران خود برای عبادت خدا گرد هم می‌آید، هیچ ربطی به فرمان چهارم ندارد و با هیچ فرمان دیگری که از سوی خدا، پدر، پسر و روح‌القدس داده شده است نیز ارتباطی ندارد.

فرمان روز هفتم

تمرکز بر استراحت است، نه عبادت

اگر خدا واقعاً می‌خواست فرزندانش در روز سبت (یا یکشنبه) به خیمهٔ اجتماع، معبد یا کلیسا بروند، بدیهی است که این نکتهٔ مهم را در فرمان ذکر می‌کرد.

اما همان‌طور که در ادامه خواهیم دید، این هرگز رخ نداد. فرمان فقط می‌گوید که نباید در روزی که او، یعنی خدا، مقدس کرده است کار کنیم یا کسی، حتی حیوانات را، مجبور به کار کنیم.

خدا به چه دلیل روز هفتم را جدا کرد؟

خدا در بخش‌های متعددی از کتاب‌مقدس، از همان هفتهٔ آفرینش، از سبت به‌عنوان روزی مقدس (جداشده، وقف‌شده) یاد می‌کند: «و خدا در روز هفتم کاری را که کرده بود به پایان رساند، و در آن روز از همهٔ کاری که انجام داده بود استراحت کرد [عبری: שבת (Shabbat) فعل: متوقف شدن، استراحت کردن، دست کشیدن]. و خدا روز هفتم را برکت داد و آن را مقدس ساخت [عبری: קדוש (kadosh) صفت: مقدس، وقف‌شده، جداشده]، زیرا در آن از همهٔ کاری که آفریده و ساخته بود استراحت کرد» (پیدایش ۲:۲-۳).

در این نخستین اشاره به سبت، خدا بنیان فرمانی را می‌گذارد که بعدها با جزئیات بیشتری به ما داد، و آن چنین است:

۱. آفریدگار این روز را از شش روز پیش از آن (یکشنبه، دوشنبه، سه‌شنبه و غیره) جدا کرد.

۲. او در این روز استراحت کرد. بدیهی است که می‌دانیم آفریدگار نیازی به استراحت ندارد، زیرا خدا روح است (یوحنا ۲۴:۴). بااین‌حال، او از این زبان انسانی، که در الهیات «انسان‌وارانگاری» نامیده می‌شود، استفاده کرد تا به ما بفهماند از فرزندانش بر زمین انتظار دارد در روز هفتم چه کنند: استراحت، به عبری Shabbat.

تا روز هفتم، خدا کاری را که انجام می‌داد به پایان رسانده بود؛ پس در روز هفتم از همهٔ کار خود استراحت کرد. سپس خدا روز هفتم را برکت داد و آن را مقدس ساخت، زیرا در آن از همهٔ کار آفرینش که انجام داده بود استراحت کرد.

سبت و گناه

این واقعیت که مقدس شدن (یا جدا شدن) روز هفتم از دیگر روزها در چنین زمان آغازینی از تاریخ بشر رخ داد، اهمیت دارد؛ زیرا روشن می‌کند که خواست آفریدگار برای استراحت ما دقیقاً در همین روز، به گناه وابسته نیست، چون گناه هنوز بر زمین وجود نداشت. این نشان می‌دهد که در آسمان و بر زمین جدید نیز همچنان در روز هفتم استراحت خواهیم کرد.

سبت و یهودیت

همچنین توجه می‌کنیم که این سنتی از یهودیت نیست، زیرا ابراهیم، که یهودیان از او پدید آمدند، تا چندین قرن بعد وارد صحنه نشد. بلکه موضوع این است که خدا رفتار خود را در این روز به فرزندان حقیقی‌اش بر زمین نشان دهد تا بتوانیم از پدر خود تقلید کنیم، همان‌گونه که عیسی چنین کرد: «به‌راستی، به‌راستی به شما می‌گویم، پسر از خود هیچ کاری نمی‌تواند انجام دهد، مگر آنچه می‌بیند پدر انجام می‌دهد؛ زیرا هرآنچه او انجام می‌دهد، پسر نیز به همان‌گونه انجام می‌دهد» (یوحنا ۱۹:۵).

روز هفتم در پیدایش

این همان اشاره در پیدایش است که کاملاً روشن می‌کند آفریدگار روز هفتم را از همهٔ روزهای دیگر جدا کرد و این روز، روز استراحت است.

تا اینجای کتاب‌مقدس، خداوند به‌طور مشخص نگفته بود که انسان، که روز پیش آفریده شده بود، باید در روز هفتم چه کند. تنها هنگامی که قوم برگزیده سفر خود را به‌سوی سرزمین موعود آغاز کردند، خدا دربارهٔ روز هفتم دستورهای مفصلی به آنان داد.

قوم برگزیده پس از ۴۰۰ سال زندگی در بردگی در سرزمینی بت‌پرست، به روشن شدن موضوع روز هفتم نیاز داشتند. این همان چیزی است که خود خدا بر لوحی سنگی نوشت تا همه بفهمند که این خدا بود، نه یک انسان، که این دستورها را داد.

متن کامل فرمان چهارم

بیایید تمام آنچه را خدا دربارهٔ روز هفتم نوشت بررسی کنیم:
«سبت را به یاد داشته باش [عبری: שבת (Shabbat) فعل: متوقف شدن، استراحت کردن، دست کشیدن] تا آن را مقدس کنی [عبری: קדש (kadesh) فعل: مقدس کردن، وقف کردن]. شش روز کار کن و همهٔ کارهایت را انجام بده [عبری: מלאכה (m'larrá) اسم: کار، شغل]؛ اما روز هفتم [عبری: ויום השביעי (uma shivi-i) روز هفتم] روز استراحت برای خداوند، خدای توست. در آن هیچ کاری انجام نده؛ نه تو، نه پسرت، نه دخترت، نه غلامت، نه کنیزت، نه حیوانت و نه بیگانه‌ای که درون دروازه‌هایت است. زیرا خداوند در شش روز آسمان و زمین و دریا و هرآنچه را در آن‌هاست ساخت و در روز هفتم استراحت کرد؛ ازاین‌رو خداوند روز سبت را برکت داد و آن را مقدس ساخت» (خروج ۲۰:۸-۱۱).

چرا فرمان با فعل «به یاد داشته باش» آغاز می‌شود؟

اینکه خدا فرمان را با فعل «به یاد داشته باش» [عبری: זכר (zakar) فعل: به یاد داشتن، به یاد آوردن] آغاز می‌کند، روشن می‌سازد که استراحت در روز هفتم برای قوم او چیز تازه‌ای نبود.

به‌دلیل وضعیت بردگی‌شان در مصر، آنان نمی‌توانستند این کار را به‌دفعات یا به شیوهٔ درست انجام دهند. همچنین توجه کنید که این فرمان، با اختلاف بسیار، مفصل‌ترین فرمان در میان ۱۰ فرمانی است که به قوم داده شد و یک‌سوم آیات کتاب‌مقدس را که به فرمان‌ها اختصاص دارد، در بر می‌گیرد.

محور فرمان

می‌توانیم دربارهٔ این بخش از خروج به‌تفصیل سخن بگوییم، اما می‌خواهم بر هدف این مطالعه تمرکز کنم: نشان دادن اینکه خداوند در فرمان چهارم هیچ چیزی دربارهٔ عبادت خدا یا گرد هم آمدن در مکانی برای سرود خواندن، دعا کردن یا مطالعهٔ کتاب‌مقدس ذکر نکرده است.

آنچه او بر آن تأکید کرد این است که باید به یاد داشته باشیم همین روز، یعنی روز هفتم، بود که او آن را مقدس کرد و به‌عنوان روز استراحت جدا ساخت.

فرمان خدا برای استراحت در روز هفتم آن‌قدر جدی است که او دامنهٔ آن را گسترش داد تا مهمانان ما (بیگانگان)، کارکنان (خدمتکاران) و حتی حیوانات را نیز در بر بگیرد و کاملاً روشن ساخت که هیچ کار دنیوی در این روز مجاز نیست.

کار خدا، نیازهای اساسی و اعمال محبت‌آمیز در روز سبت

تعالیم عیسی دربارهٔ سبت

هنگامی که عیسی در میان ما بود، روشن ساخت که کارهای مربوط به کار خدا بر زمین (یوحنا ۱۷:۵)، نیازهای اساسی انسان مانند خوردن (متی ۱:۱۲) و اعمال محبت‌آمیز نسبت به دیگران (یوحنا ۲۳:۷) را می‌توان و باید در روز هفتم انجام داد، بی‌آنکه فرمان چهارم شکسته شود.

استراحت و لذت بردن از خدا

در روز هفتم، فرزند خدا از کار خود استراحت می‌کند و بدین‌گونه از پدر خود در آسمان تقلید می‌کند. او همچنین خدا را عبادت می‌کند و از شریعت او لذت می‌برد؛ نه‌تنها در روز هفتم، بلکه در هر روز هفته.

فرزند خدا دوست دارد از همهٔ آنچه پدرش به او آموخته است اطاعت کند و از این کار خرسند است:
«خوشا به حال مردی که در مشورت شریران گام برنمی‌دارد، در راه گناهکاران نمی‌ایستد و بر مسند تمسخرکنندگان نمی‌نشیند، بلکه لذتش در شریعت خداوند است و روز و شب در شریعت او تأمل می‌کند» (مزامیر ۱:۱-۲؛ همچنین ببینید: مزامیر ۸:۴۰؛ ۱:۱۱۲؛ ۱۱:۱۱۹؛ ۳۵:۱۱۹؛ ۴۸:۱۱۹؛ ۷۲:۱۱۹؛ ۹۲:۱۱۹؛ ایوب ۱۲:۲۳؛ ارمیا ۱۶:۱۵؛ لوقا ۳۷:۲؛ اول یوحنا ۳:۵).

وعده در اشعیا ۱۳:۵۸-۱۴

خدا از اشعیای پیامبر به‌عنوان سخنگوی خود استفاده کرد تا یکی از زیباترین وعده‌های کتاب‌مقدس را به کسانی بدهد که با رعایت سبت به‌عنوان روز استراحت، از او اطاعت می‌کنند:
«اگر پای خود را از بی‌حرمت کردن سبت، از انجام خواست خود در روز مقدس من بازداری؛ اگر سبت را مایهٔ لذت، مقدس و پرجلالِ خداوند بخوانی؛ و او را حرمت نهی، نه راه‌های خود را دنبال کنی، نه در پی خواست خود باشی و نه سخنان بیهوده بگویی، آنگاه از خداوند لذت خواهی برد و تو را بر بلندی‌های زمین سوار خواهم کرد و با میراث پدرت یعقوب به تو روزی خواهم داد؛ زیرا دهان خداوند سخن گفته است» (اشعیا ۱۳:۵۸-۱۴).

برکت‌های سبت برای غیریهودیان نیز هست

وعده‌ای زیبا و ویژه، مرتبط با روز هفتم، برای کسانی محفوظ است که در پی برکت‌های خدا هستند. خداوند در سخن خود با همین پیامبر، فراتر رفت و روشن ساخت که برکت‌های سبت به یهودیان محدود نیست.

وعدهٔ خدا به غیریهودیانی که سبت را نگاه می‌دارند

«و اما **غیریهودیان** [נֵכָר nekhar (غریبه‌ها، بیگانگان، غیریهودیان)] که به خداوند می‌پیوندند تا او را خدمت کنند، نام خداوند را دوست بدارند و خدمتکاران او باشند، همهٔ کسانی که **سبت را نگاه می‌دارند** بی‌آنکه آن را بی‌حرمت کنند و **عهد مرا می‌پذیرند**، آنان را به کوه مقدس خود خواهم آورد و در خانهٔ دعای خود شادمانشان خواهم ساخت؛ قربانی‌های سوختنی و قربانی‌های آنان بر مذبح من پذیرفته خواهد شد؛ زیرا خانهٔ من خانهٔ دعا برای همهٔ قوم‌ها نامیده خواهد شد» (اشعیا ۵۶:۶-۷).

شنبه و فعالیت‌های کلیسا

مسیحی مطیع، خواه یهودی مسیحایی باشد خواه غیریهودی، در روز هفتم استراحت می‌کند، زیرا همین روز، و نه هیچ روز دیگری، روزی است که خداوند به او دستور داده است در آن استراحت کند.

اگر می‌خواهید در یک جمع با خدای خود ارتباط برقرار کنید، یا در کنار برادران و خواهرانتان در مسیح خدا را عبادت کنید، هر زمان که فرصتی فراهم شود می‌توانید چنین کنید؛ این فرصت معمولاً یکشنبه‌ها و همچنین چهارشنبه‌ها یا پنجشنبه‌ها فراهم می‌شود، هنگامی که بسیاری از کلیساها جلسات دعا، تعلیم آموزه‌ها، شفا و دیگر آیین‌های عبادی را برگزار می‌کنند.

حضور در کنیسه در روزهای شنبه

هم یهودیان در دوران کتاب‌مقدس و هم یهودیان ارتدوکس امروزی، شنبه‌ها به کنیسه می‌روند، زیرا بدیهی است که این کار برایشان راحت‌تر است؛ چون در اطاعت از فرمان چهارم، در این روز کار نمی‌کنند.

عیسی و سبت

خود عیسی به‌طور منظم شنبه‌ها در معبد حضور می‌یافت، اما هرگز حتی به‌طور ضمنی نگفت که به این دلیل در روز هفتم به معبد می‌رفت که این کار بخشی از فرمان چهارم بود؛ زیرا اصلاً چنین نیست.

ماکت معبد اورشلیم پیش از آنکه در سال ۷۰ میلادی به دست رومیان ویران شود. عیسی به‌طور منظم در معبد و کنیسه‌ها حضور می‌یافت و موعظه می‌کرد.

عیسی در روز سبت برای نجات جان‌ها کار می‌کرد

عیسی هفت روز هفته به انجام کار پدر خود مشغول بود:
عیسی گفت: «خوراک من این است که خواست کسی را که مرا فرستاده است انجام دهم و کار او را به پایان برسانم» (یوحنا ۳۴:۴).

و همچنین:
«اما عیسی به آنان پاسخ داد: «پدر من تا به حال کار می‌کرده است و من نیز کار می‌کنم»» (یوحنا ۱۷:۵).

در روز سبت، او اغلب بیشترین شمار افرادی را که نیاز داشتند پیام پادشاهی را بشنوند، در معبد می‌یافت:
«او به ناصره، جایی که در آن پرورش یافته بود، رفت و در روز سبت، طبق عادت خود، به کنیسه وارد شد. او برای خواندن برخاست» (لوقا ۱۶:۴).

تعلیم عیسی، از طریق کلام و الگو

شاگرد حقیقی مسیح زندگی خود را از هر نظر شکل می‌دهد. مسیح به‌روشنی نشان داد که اگر او را دوست داشته باشیم، از پدر و پسر اطاعت خواهیم کرد. این الزام برای افراد ضعیف نیست، بلکه برای کسانی است که چشم به پادشاهی خدا دوخته‌اند و آماده‌اند هر کاری را که برای به دست آوردن زندگی ابدی لازم است انجام دهند؛ حتی اگر مخالفت دوستان، کلیسا و خانواده را برانگیزد. فرمان مربوط به مو و ریش، tzitzit، ختنه، سبت و گوشت‌های حرام، تقریباً در سراسر مسیحیت نادیده گرفته می‌شود، و کسانی که حاضر نیستند از جمع پیروی کنند، همان‌طور که عیسی به ما گفت، قطعاً آزار خواهند دید. اطاعت از خدا شجاعت می‌طلبد، اما پاداش آن ابدیت است.